

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון חג הפסח תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

המצה היא סמל לענוה.

מצינו בגמרא (ברכות סא.) **יצר הרע כמין חטה הוא דומה**. וכן מצינו בזהר (פנחס רנב.) שההבדל בין חמץ המסמל את יצר הרע, למצה המסמלת את יצר הטוב, הוא **חוט דק** שהופך את הה' שבמלה **מצה** לח' שבמלה **חמץ**. וכן מצינו בזהר (הקדמה ח:) שבין הקדשה לסטרא אחרא יש שעור של **חוט דק**. וכן מובא בס' שערי צדק (א) **אין בין גן עדן לגיהנם אלא פחוט השערה**. וכן מצינו בזהר (ויקרא יב:) על לחמי תודה שהקרבנו חמץ במקדש, שהם בבחינת **"להט החרב המתהפכת"**, שמתהפכת מטוב לרע, ומרע לטוב. וכן מובא בספר 'אוצר החיים' להרה"ק מקאמרא (מצוה ט) שיש **נח"ש** ימים בשנה שבהם אוכלים חמץ לרמז שהחמץ קשור עם הנחש, ועין בשל"ה (פ' כי תצא תורה אור) שיש **פ"ת** כתות של מלאכי חבלה כמנין **לילית**. ומובא ב'בן איש חי' ששתי כפרות של שבת מבטלים אותם. **ב' פעמים כפר בגימטריא פת**. וכן **פת בגימטריא סטרה אחרא**. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שחמ"ץ** ר"ת חמת מלא צואה. (עין שבת קנב.).

מבאר ב'חנוך' (ק"ז) שאסור להקטיר שאור ודבש, דדברים אלו מסמלים גאונה, שהחמץ תופח והדבש רותח, וכלפי מעלה דברים אלו מאוסים. וכן **חמץ** המסמל גאונה, אותיות **מצח** המסמל גאונה, כמו שכתוב **"ומצחך נחושה"**. ומאידך **מצה** בגימטריא **סלם** המסמל את מדת הענוה. כפי שבארנו במאמר 'חשמל סלם' שסולם בגימטריא **ענוה**. וכן מובא בשם הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א שהכתוב שנאמר בנבואת הסלם, (בראשית כח, יג) **"והנה הו"ה נצב עליו"ר** ר"ת **עני"ו**. שענין הענוה הוא להיות מחבר לקב"ה בבחינת **שה' נצב עליו** כל הזמן, לכן זה נרמז במלים אלו. וכן מובא ב'שער הפנונות' להאר"ז"ל (פסח ח"ב קסח) **שמצה** בגימטריא שמות **ע"ב ס"ג**. ומבאר לדברינו דשמות **ע"ב ס"ג** הם שמות הו"ה שאין בהם ערוב של טוב ורע, לעמת שם ב"ן שנמצא למטה במקום השבירה שמערב טוב ורע. וכן מצינו קשר בין מצה לשם הו"ה במלוי מ"ה שהוא שם התקון. כמובא בקנטרס מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א שכשם שהמן היה בסוד **מן מה**, כמו שכתוב (שמות טז, טו) **"מן הוא פי לא ידעו מה הוא"**, כך **המצה** שהיא בסוד מן, היא אות **צ'** בגימטריא **מן**, בתוך אותיות **מ"ה**. וכן מובא בהגדת הגר"א שליל פסח הוא בסוד שם מ"ה, שהוא בחינת זכר, ולא כמו כל לילה שהוא בחינת נקבה, ולכן אומרים **מה נשתנה הלילה הזה**. בלשון זכר, ולא אומרים **הלילה הזאת** בלשון נקבה. לרמז שליל פסח נשתנה לשם מ"ה שהוא בחינת זכר. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרא) שמה **נשתנה** ר"ת **מ"ו**. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שמצה** בגימטריא **ג'** פעמים **מ"ה**, כנגד ג' מצות שאוכלים בליל פסח, ולכן אומרים ג' פעמים מה.

פסח זה על שום מה, מצה זו על שום מה, מרור זה על שום מה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א בשם האריז"ל שמצח בגימטריא ג' פעמים מ"ה, כנגד הג' בנים ששואלים מה.

וּנְרָאָה דְּזֶה סוּד הָעֲנֻנָה שֵׁישׁ בַּמִּצָּה וּבִמְנון שְׂאִינָם תּוֹפְחִים וּמִתְנַאֲמִים. כְּמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ אֶצֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן שֶׁאָמְרוּ (שמות טו, ז) **"וְנַחֲנוּ מָה"**, שְׂכַל הַמִּצִּיאוֹת שֶׁלָּהֶם הִיא שֵׁם מ"ה הַמְאִיר בְּתוֹכָם. כֵּן הֵמָּן וְהַמִּצָּה מִבְּטָלִים אֶת הַיְשׁוּת וְהַגְּאוּהָ שֵׁישׁ בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, וּמִרְאִים אֶת הַשֵּׁם מ"ה שֶׁמְאִיר מִתּוֹכָם. וְלִכֵּן הֵמָּן הִיָּה בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה, שֶׁאָמַר **"וְנַחֲנוּ מָה"**. וְשֵׁם מ"ה נִרְמַז בְּשֵׁמוֹ מֹשֶׁה. וְלִכֵּן הֵמָּן וְהַמִּצָּה עוֹזְרִים לַבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַבִּין אֶת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא בְּסוּד שֵׁם מ"ה. וְכֵן חֻקְמ"ה שֶׁהִיא סוּד כַּח מ"ה מְרֻמָּזת בְּכַתּוּב (שמות טו, לב) **"לִמְעַן יִרְאוּ אֶת הַלְּחֵם אֲשֶׁר הֵאֲכַלְתִּי אֶתְכֶם בַּמִּדְבָּר בְּהוֹצִיאִי"** בְּדִלּוּג ז' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּפִרוּשׁ הַגַּר"א עַל הַקְּדָמַת תְּקוּנֵי זֹהַר שֶׁמְנוֹרָה הַמְסַמְלֶת אֶת חֻקְמַת הַתּוֹרָה, הִיא אוֹתִיּוֹת נוֹר מ"ה, אֵשׁ שֶׁל שֵׁם מ"ה.

וְכֵן רוֹאִים בְּעוֹלָמוֹת הַרוּחָנִיִּים שֶׁשֵּׁם מ"ה הַחֲדָשׁ הַמִּתְקֵן אֶת שְׁבִירַת הַז' מַלְכִּים יוֹצֵא מִמִּצַּח דָּא"ק, כְּמוּבָא בְּאוֹצְרוֹת חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (הַבְּרוּדִים פֶּרֶק ג). וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שְׂאוֹר הַמִּצָּה הוּא בְּחִינַת שֵׁם מ"ה שִׁיּוּצָא מִהַמִּצָּח לְתַקֵּן אֶת הַחֻמֵץ. וְכֵן מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁמִּתְקֵן אֶת כָּל הָעוֹלָם נִקְרָא **צַמַּח**, אוֹתִיּוֹת מִצַּח. וְלִכֵּן גְּאוּלָּה בְּגִימְטְרִיא שֵׁם מ"ה שִׁיּוּצָא מִהַמִּצַּח וּמִתְקֵן אֶת כָּל הָעוֹלָם. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁשֵּׁם מ"ה מְסַפְרוֹ **אַרְבָּעִים וְחַמֵּשׁ**, וּמְרַמַּז עַל אוֹתִיּוֹת ד' וְה'. שֶׁמְסַמְלוֹת אֶת הַמַּעֲבָר מִגְּלוּת לְגְּאוּלָּה. דְּקָדָם הַנְּשׂוֹאֵין הָאִשָּׁה הִיא בְּחִינַת הָאוֹת דַּל"ת, וְלֵאחֶר הַנְּשׂוֹאֵין כְּשֶׁנּוֹסְפֶת בַּה' הִי שֶׁל הָאִישׁ הַדַּל"ת יַחַד עִם הַיּוֹד נְהַפְכוֹת לַה'. וְכֵן דּוּד הַמֶּלֶךְ וְכֵן דּוּד הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת מִצָּה, כְּמוּבָא בְּזֵהַר (יוֹצֵא קִנּוּ). נִצַּח אֶת גְּלוּת בְּזִרְקַת אֲבוֹן לְמִצַּחוֹ, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (ש"א יז, מט) **"וַיִּשְׁלַח דּוּד אֶת יָדוֹ אֶל הַפְּלִי וַיִּקַּח מִשֵּׁם אֲבוֹן וַיִּקְלַע וַיִּנַּךְ אֶת הַפְּלִשְׁתִּי אֶל מִצַּחוֹ וַתִּטְבַּע הָאֲבוֹן בְּמִצַּחוֹ וַיִּפֹּל עַל פְּנָיו אֶרְצָה"**.

וְכֵן רוֹאִים בְּלִיל פֶּסַח שֶׁהַשְּׂפָעָה הִיא לְבַחֲיַנַת ב"ן, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב **"וְהַגְּדַת לְבַנְךָ"**, **"כִּנְגֵד ד' בְּנִים"**, וּמַה נִּשְׁתַּנָּה **הַבֵּן שׂוֹאֵל**, וְגַם הַגְּזֵרָה בְּמִצְרַיִם הִיְתָה עַל הַבְּנִים דְּנֻקָּא לְהַשְׁלִיכֶם לְיַאֲוֵר. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁגְּאוּלַּת מִצְרַיִם הִיא בְּסוּד שֵׁם מ"ה שֶׁמִּתְקֵן אֶת הַנִּיּוּצוֹת שֶׁנִּפְלוּ מִשֵּׁם ב"ן. לִכֵּן הַשְּׂפָעָה שֶׁל לִיל פֶּסַח הִיא לְבַחֲיַנַת ב"ן לְתַקְּנוֹ. וְלִכֵּן הַגְּזֵרָה בְּמִצְרַיִם הִיְתָה עַל הַבְּנִים דְּנֻקָּא, כִּי עַל הַנִּיּוּצוֹת הָאֵלוֹ הִיְתָה הַמְּלַחְמָה בֵּין צַד הַקְּדוּשָׁה לְצַד הַקְּלָפָה בְּמִצְרַיִם.

מוּבָא בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת' לְהַר"ן מִבְּרֶסֶלֶב (פסח א, ב) שֶׁשְׂעוֹר חֲמוּץ הַבֶּצֶק ח"י דְּקוֹת, מְרַמַּז שְׂעֵד לְמִסְפַּר ח"י הוּא שִׁנְךָ לְקַדְשָׁה. וְכֵן מוּבָא שֵׁם (ג, ה) הַחֲלוּק בֵּין חֻמֵץ וּמִצָּה. דְּחֻמֵץ מְרַכֵּב מִכָּל הַד' יְסוּדוֹת. קַמַּח - יְסוּד הָעֶפֶר, מֵיִם - יְסוּד הַמֵּיִם, שְׂאוֹר הַמִּתְפִּיחַ - יְסוּד הַרוּחַ, וְהַתְּנוּר - יְסוּד הָאֵשׁ. מַה שְּׂאִין כֵּן מִצָּה אֵין בַּה' יְסוּד הַרוּחַ דְּאִינָה תּוֹפְחַת. וּבִיּוּסוּד הַרוּחַ נֶאֱחָז הַסְטְרָא אַחֲרָא שֶׁנִּקְרָא רוּחַ סְעֵרָה, וְלִכֵּן בְּמִצָּה אֵין לוֹ אַחֲזָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר' אַמּוֹנַת עֵתִיךָ (תשנ"ב ע' קו) שֶׁבְּעוֹר חֻמֵץ נַעֲשֶׂה דְרַךְ הַד' יְסוּדוֹת, שֶׁרַפָּה כִּנְגֵד יְסוּד הָאֵשׁ, מְפָרַח וְזוֹרָה לְרוּחַ כִּנְגֵד יְסוּד הַרוּחַ, מְטִיל לַיִם כִּנְגֵד יְסוּד הַמֵּיִם, וּבְטוֹיל כְּעַפְרָא דְאַרְעָא כִּנְגֵד יְסוּד הָעֶפֶר, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּי שְׂחֻמֵץ מְרַכֵּב מִכָּל הַד' יְסוּדוֹת, אֶפְשָׁר לְבַטְלוֹ דְרַךְ כָּל אֶחָד מֵהֶם.

דְּבַר דּוּמָה לְזֶה מוּבָא בְּשֵׁם בְּעַל ה'חֲסֵד לְאַבְרָהָם' שֶׁטְהַרַת מְקוּנָה הִיא עַל יְדֵי מֵיִם דְּנֻקָּא, כִּי בְּמֵיִם אֵין אֹוִיר, וְאִם יֵשׁ אֹוִיר הוּא יוֹצֵא מִיָּד, וְהַרוּחַ הַמְּסַמְלֶת אֶת הַסְטְרָא אַחֲרָא אֵין לָהּ אַחֲזָה בְּמֵיִם.

נראָה דלכן רגל נפוחה נקראת רגל בצקה כמו שכתוב (דברים ח, ד) **"וְרָגְלֶךָ לֹא בִצְקָה"**, דבצק נפוח מסמל את הסטרא אחרא שהוא בבחינת שאור שבעסה. וכן תחתית הרגל נמצאת בשליטת הסטרא אחרא, כמו שכתוב (משלי ה, ה) **"רָגְלֶיהָ יִרְדּוּת מוֹת"**. וזה שאומר הכתוב **"וְרָגְלֶךָ לֹא בִצְקָה"**, לרמז לבני ישראל שבמדבר גם הרגלים היו במקום הקדשה ולא בצקו, דהיו להם שכינה וענגי כבוד שהקיפו אותם. וכן מצינו בזהר (תיקונים קמו). שאסור להכנס לבית המקדש בנעלים, כי נעלים הן בחינת שאור וחמץ שאסור להכניס למקדש. ורואים שהקלפות בתחתית הרגל הן בבחינת חמץ.

מצינו בגמ' (פסחים ו:ו) **אמר רבי אלעזר שני דברים אינן ברשותו של אדם ועשאן הכתוב כאלו ברשותו, ואלו הן בור ברשות הרבים וחמץ משש שעות ולמעלה**. בארנו במאמר 'חשמל דם' שבור מסמל את היסוד דקלפה, וכן מצינו בזהר (תיקונים סט). שרשות הרבים מסמלת את מקום הקלפה והסטרא אחרא, שהם בבחינת רבים ונפרדים. נראה דרבי אלעזר מרמז שחמץ המסמל את הסטרא אחרא, ובור ברשות הרבים המסמל את הסטרא אחרא הם באותה בחינה, **שאינן ברשותו של אדם**, דאדם מסמל את קומת הקדשה בעולם כפי שבארנו במאמר 'חשמל דם', ודברים אלו אינם שיכים לקדשה, **ועשאן הכתוב כאלו ברשותו**, שאדם יוכל להתחייב עליהם. דמי שמתקשר עם הסטרא אחרא הוא מתחייב עליהם.

מובא בספר 'אוצר החיים' להרה"ק מקאמנא (מצות שלא לאכול חמץ בפסח) שהלשון **מצה** היא מלשון **מצה ומריבה**, דאור המצה עושה מצה ומריבה עם הסטרא אחרא, כיון שאין לו אחיזה בו. ומצינו בגמרא (זבחים יג.) שרחב העזרה היה **מאה שלשים וחמש** אמות, וזה כמנין **מצה**. נראה דכיון שבבית המקדש אין אחיזה לסטרא אחרא, כמובא בזהר (כי תשא קצ.) **"הר בית ה'" ודאי שאין שם חלק לסטרא אחרא**, הרי הוא בבחינת מצה. וכן הלחם שהיה במקדש היה לחם מצות כמו שכתוב (ויקרא ב, יא) **"כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו"**. ומלבד שתי הלחם בעצרת וחלות תודה שהיו חמץ ולא הקטרו על המזבח, לא היה חמץ במקדש, דהמקדש הוא בבחינת מצה. וכן מצינו בזהר (תרומה קנד:) שהכהנים היו אוכלים לחם הפנים להצילם מיצר הרע שמתפשט באכילה ושתיה, ומבאר לדברינו דלחם הפנים הוא מצה, ובמצה אין אחיזה ליצר הרע. וכן הכתוב המדבר על בית המקדש (ישעי' ד, ה) **"מכון הר ציון" ר"ת מצ"ה**. וכן מצינו בזהר חדש (חוקת סב.) שהשכינה שנמצאת במקדש נקראת בשם **פסגה** כמו שכתוב **"פסגו ארמנותיה"**, ופסגה בגימטריא **פסח**. וכן מלוי אותיות **פס"ח פ"א סמ"ך ח"ת** בגימטריא **הר המוריה**. וכן **פס"ח** במלוי האותיות **פ"ה סמ"ך ח"ת** בגימטריא **הר הבית**.

נראה דלכן ארך המקדש הוא **מאה שמונים ושבע** אמות, כמובא בגמרא שם, דמנין זה הוא כמנין המלה **מקום** עם הכולל, וכיון שהשכינה ששורה במקדש נקראת בשם **מקומו של עולם**, כמובא במדרש (ב"ר סח, ט), לכן זה היה כמנין מקום.

מצינו בזהר חדש (רות צג.) **ההיא נקודא [נקדת ציון] היא מקומו של עולם ומשם נתפשטה הארץ לכל רוחתיה**. נראה לבאר דלכן בית המקדש הוא מקומו של עולם, דבאמת לא שיך כלל לומר שם מקום בעולם, דמקום משמע לכאורה כאלו דבר נפרד מהקדוש ברוך הוא, ובאמת **"מלא כל הארץ כבודו"**, ו"אין עוד מלבדו", אלא שהקדוש ברוך הוא רצה שתהיה מציאות של מקום בעולם שיראה כאלו דבר נפרד מהקדוש ברוך

הוא, ואחר כך הקדוש ברוך הוא ישרה שכינתו בעולם ויגלה ש"מלא כל הארץ כבודו". ועל כך אומר הזהר שהמקום היחיד עליו אפשר לומר את השם מקום, זהו מקום המקדש, ששם מתגלה השכינה וזהו המקום האמתי. ושאר כל המקומות בעולם רק מתפשטים משם. ואין להם שם מקום בפני עצמם. ובזה שהשכינה מתגלה במקום המקדש, היא מגלה שכל המקומות בעולם שמתפשטים ממקום המקדש, אינם נפרדים מהקדוש ברוך הוא ד"מלא כל הארץ כבודו". וכן הר המוריה בגימטריא קרקע, דקרקע זו היא הקרקע האמתית של העולם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שקו מרמז בתבת מקום, ומבאר לדברינו דבית המקדש הוא מקום השפעת הקו בעולם הזה, ומשום כך הוא נקרא מקום.

וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא ז, לז) שהשם מקום על בית המקדש נאמר בתורה תשע פעמים אצל ג' אבות, וכשנחבר בית המקדש נרמז בכתוב "טבעו בארץ שעריה" טי"ת זעירא לרמז שהטי"ת תשע, שהיה במקום זה נחבר, נראה לבאר על פי דברינו דלכן נאמר תשע פעמים השם מקום על בית המקדש, לרמז שהשכינה ששורה במקדש דרך התשע ספירות שיוצרות להשפיע למלכות, וכשנחבר המקדש נחבר התשע פעמים מקום שהיה שם. וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' 224) שמקום בגימטריא הקף המרמז על האור המקיף ששורה במקדש. וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (העמידה ח"א ע' ריג) שכפילות אותיות שם הנו"ה, (י' פעמים י, ה' פעמים ה' וכו') בגימטריא מקום. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (שבת ע' תלו) שמקום בגימטריא מוסף המסמל את היסוד של יוסף דאות מ' מתחלפת בא"ת ב"ש באות י'.

מצינו בגמרא (ברכות ו:) **אמר רבי חלבו, אמר רב הונא, כל הקובע מקום לתפלתו אלהי אברהם יהיה בעזרו. וכשמת אומרין עליו אי עניו, אי חסיד, מתלמידיו של אברהם אבינו. רואים שהקובע מקום לתפלתו נקרא עניו, ולכאורה מה זה שיך לענוה. ומבאר על פי דברינו בין שהוא מתחבר לאור המקדש שהוא בסוד מקום, הוא מתחבר גם לאור המצה המסמלת את אור המקדש וזוכה לענוה שהיא אור המצה. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל ציצית' שענוה אותיות עונה, ומסמלת מצב של דבקות בקב"ה. וכן מובא בשל"ה (בשלח תורה אור א) ענין קביעות מקום תמצא בכל הקדשות, בקדשות שבת הקבע מקום הן להוצאה הן ליציאה. ובקדשת המקדש הקבע עבודת פנים ועבודת חוץ, ונאמר "ומן המקדש לא יצא". וכן בלמוד קדשת התורה ארז"ל כל הקובע מקום לתורתו אויביו נופלים תחתיו, וכן בקדשת ברכות התפלה אמר כל הקובע מקום לתפלתו וכו'. והטעם בכלם כי סביב הקדשות סביב, רשעים יתהלכון, דהיינו הקלפות המבדילין בעונותינו, וקביעות מקום הוא יחוד שמתיחד עם הקדשה פנימה, ולא יראה חוצה כי כל כבוד פנימה. שמעתי מהרה"ג ר' שמואל שוורץ שליט"א שתפחת החמץ מסמלת גאונה, ולכן אותיות קטן באות אחרי אותיות חמץ, לרמז שהקב"ה משפיל גאים ומקטין אותם. ונראה להוסיף דהאותיות הבאות אחר מצה הן קניו שהם בגימטריא יוסף המסמל את היסוד, דמי שמקטין עצמו בבחינת מצה זוכה להיות יסוד המשפיע. וכן קניו בגימטריא נעלה, דמי שמקטין עצמו זוכה להיות נעלה, דהקב"ה מגביה שפלים. וכן מלוי אותיות שפ"ל ש"ן פ"א למ"ד בגימטריא איש צדיק דמלוי מרמז על פנימיות, והפנימיות של מדת השפלות והענוה היא החבור דרך היסוד**

הנקרא איש צדיק. וכן מצינו במשנה (פאה א, ב) שענוה היא לשון ברכה, ומבאר לדברינו דמי שיש לו ענוה יש לו את

הברכה מהיסוד.

נראה דלכן תקנו חז"ל לשים ג' מצות בקערת ליל הסדר, לרמז שהקערה המסמלת את המלכות מקבלת את השפע מהמצה שהיא בחינת יסוד, וכשם שבניסוד יש ג' קוים כנגד חסד גבורה תפארת, כך ג' מצות הן כנגד כהן לוי ישראל שהם חסד גבורה תפארת. וכן כהן לוי ישראל ר"ת **כל"י** המסמל את המלכות כדבארנו במאמר 'חשמל דם', דג' אלו ממלאים ומשפיעים לכלי ולקערה. וכן מצינו בירושלמי (פסחים סח:) **א"ר לוי האוכל מצה בערב הפסח כבא על ארוסתו בבית חמיו**. ורואים שאכילת מצה היא בבחינת זיווג. וכן שמעתי מהרה"ג ר' משה אורי איזנשטיין שליט"א שבלייל הסדר מברכים שבע ברכות עד שמגיעים לברכת המוציא של אכילת מצה, ויש כאן רמז על שבע ברכות של נשואין שמברכים קדם הזיווג. וכן מצינו בזהר (תיקונים כח:) ששורפין את החמץ בתחלת השעה הששית ונזהרים שלא יהיה חמץ בין השעה הששית לשביעית, דזמן זה מרמז על זיווג יסוד ומלכות, הנרמזים במספר שש ושבע, וחמץ בזמן זה יגרום ח"ו פרווד בין היסוד למלכות. ורואים שבעור חמץ מעורר זיווג יסוד ומלכות. וכן **מצ"ה** מרמזת בפתוב המדבר על היסוד כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק' (שמות כו, כח) **"מברח מן הקצה אל הקצה"** בדלוג ד' אותיות. וכן **מצה** בגימטריא **קהל** המסמל את בחינת הקדשה השורה על עשרה מישראל. וכן **מצ"ה** מרמזת בפתוב המדבר על היסוד של יוסף כדבארנו במאמר 'חשמל מילה' (בראשית לז, ז) **"קמה אלמתי וגם נצבה"**, בדלוג שתי אותיות. וכן **קה"ל** מרמז בכתוב זה **"קמה אלמתי"** בדלוג שתי אותיות. וכן **מצ"ה** ס"ת הפתובים (בראשית יד, כד) **"קנה שמים וארץ"**, (תהילים קכא, ב) **"עשה שמים וארץ"**, לרמז שהמצה מסמלת את היסוד שמחבר שמים לארץ, כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'.

לכאורה צריך להבין איך יתכן שמשה רבנו הענו מפל האדם, כשקרח יוצא במחלקת נגדו הוא אומר לה', שיעניש אותו בענש מיחד ולא בענש רגיל, כמו שכתוב (במדבר כח) **"ויאמר משה בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי: אם כמות כל האדם ומתון אלה ופקדת כל האדם יפקד עליהם לא ה' שלחני: ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם ויירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את ה'".** לכאורה אין זה מראה על ענוה, שבגלל שהוא יצא נגדו צריך להראות לכל העולם את הענש המיחד וכו'. ומבאר לדברינו כינון שמשה היה בתכלית ההתבטלות של **"ונחננו מה"**, הוא הבין שרצון ה' פאן הוא להתפלל ולדרש את הענש המיחד לקרח, ואף על פי שכלפי חוץ זה נראה כגאונה, אצל משה זה היה מתוך התבטלות אמיתית, והקב"ה דבר מתוך גרונו, וכפי שרואים שה' קבל את תפלתו. וכן שמעתי מזקני הרה"ח ר' מנדל בריכטא זצ"ל שקרח אמר **"מדוע תתנשאו"**, היינו שמשה הוא בעל גאונה והוא יותר ענו ממשה, וכינון שמשה הוא **"ענו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה"**, אמרו לקרח, על האדמה משה הוא הענו הגדול ביותר, וכינון שטענת שאתה יותר ענו, היינו יותר שפל ונמוך, עליון להפגס בתוך האדמה.

מובא בספר 'ביום השמיני' (ע' קנג) פרוש בשם ה'חתם סופר' על הגמרא (סוטה ה.) שתלמיד חכם צריך שיהיה לו אחד משמונה **שבשמינית** של גאונה, שהכונה למצנת מילה, שנתנת לשמונה ימים, והיא המצנה השמינית

שבתורה, לאחר ז' מצוות בני נח. ועל ידה זוכים לכתוב **"מי יעלה לנו השמימה"** ר"ת מיל"ה. היינו שעל ידי המילה זוכים לגאון דקדושה, וגאון זה אומרת הגמרא, שצריכה להיות לתלמיד חכם. ונראה להוסיף דמצות מילה מחברת את האדם לה', ובכח מצוה זו האדם יכול להגיע למדרגת ההתבטלות שאין לו מעצמו כלום מלבד האלקות שמאירה בו, ולאחר שהוא מגיע לדרגה זו הוא יכול להתגאות, דגאון זה היא גאון בבניכול של ה' ולא גאון שלו, ולכן הגמרא אומרת שזה שיך לתלמיד חכם בלבד, דדרגה זו אינה דרגת כל אדם.

כתוב (במדבר יב, ב) **"ויאמרו הרק אך במשה דבר ה' הלא גם בנו דבר וישמע ה"**. רואים כאן את מדרגת ההתבטלות של אהרן ומרים, שלא אמרו אלינו דבר ה', אלא **"בנו דבר"**, שה' בבניכול דבר בתוכם והעביר דרכם נבואה, והם רק צנוע ולא ישות המקבלת.

ונראה דזה סוד הענוה שיש במצה ובמן שאינם תופחים ומתגאים. כמו שמצינו אצל משה ואהרן שאמרו (שמות יז, יז) **"ונחנו מה"**, שכל המציאות שלהם היא שם מ"ה המאיר בתוכם. כך המן והמצה מבטלים את הישות והגאון שיש בעולם הגשמי, ומראים את השם מ"ה שמאיר מתוכם. ולכן המן היה בזכות משה, שאמר **"ונחנו מה"**. ושם מ"ה נרמז בשמו משה. ולכן המן והמצה עוזרים לבני ישראל להבין את התורה שהיא בסוד שם מ"ה.

וכן נראה לבאר הכתוב (שמות יב, טז) **"ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות פי לא חמץ פי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה"**. פיון שהיו להם מצות שהן בסוד ג' פעמים מ"ה, הם לא יכלו להתמהמה, שזה רק ב' פעמים מ"ה. וביתר עמק פיון שמה מרמז על מאה, כמובא בגמרא (מנחות מג:) **רבי מאיר אומר, חיב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, שנאמר "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך"**. וג' פעמים מ"ה מרמז על שלש מאות כמנין האות שי"ן. לכן לא יכלו להתמהמה. דאות שי"ן מסמלת את ניקת החיצונים מהקדושה, כדבארנו במאמר 'סוד השנים', וזאת היתה הסבה האמתית שלא יכלו להתמהמה, בגלל אחיזת החיצונים והבריחה מהם.

ובאפן אחר נראה לבאר דמצה היא בסוד אבא שנקרא חכמה. וחקמה המרמזת על כח מ"ה, מרמזת על ג' פעמים מ"ה שזאת השלמות של שם מ"ה, כפי שבארנו את סוד הג' מצות שהן כנגד ג' קוין. מה שאין פן אמא שנקראת בינה נרמזת בב' פעמים מ"ה, פיון שהיא בדרגה אחת פחותה מאבא. [וכמו שהשתלשל בלשון לע"ז השם של אמא מהמה] וכיון שבמצרים ה' הפך את הסדר והקדים את האור של החכמה לפני האור של הבינה, בגלל אחיזת החיצונים, כפי שבארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' בכוננות ליל פסח. בני ישראל לא יכלו להתמהמה, שזה סוד ב' פעמים מ"ה, כי הפך של אבא הוא ג' פעמים מ"ה כדלעיל. מה שאין פן לעתיד לבא שהגאולה באה קמעה קמעה, והולכת על פי סדר, כתוב (חבקוק ב, ג) **"אם יתמהמה חכה לו"**.

מצינו בזהר (ויצא קנז.) **לחם עני, מי זה עני, זה דוד המלך שכתוב בו "כי עני ואביון אני"**. ומבאר לדברינו דמצה מסמלת התבטלות, לעמת החמץ שתופח ומראה ישות עצמית, ולכן היא נקראת **לחם עני**, דלעני יש הכנעה והתבטלות, ולכן המצה שיכת למדרגת דוד. וכן מצה בגימטריא באה אל המלך דמצה היא מאכל של דוד המלך. וכן נראה שחג הפסח המתקשר עם דוד, נקרא **פסח מלשון פה סח**, שהוא לשון שיחה דוקא. דמובא

בספר 'פרי חיים' (הקדמה) ששיחה היא לשון ענוה וספלות, לכן אמר דוד המלך **"כי עדותיך שיחה לי"**, כיון שהיה בתכלית הענוה.

מצינו בגמרא (יומא כה.) **אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד**. נראה לבאר את אסור הישיבה בעזרה לכל אדם, מאחר שבבית המקדש היתה השראת השכינה, וגלוי אלקות במוחש, היה צורך להראות התבטלות, והכנעה לה, ולכן היו משתחוים במקדש, ובפרט השתחויה בפשוט ידים ורגלים, דהשתחויה מסמלת התבטלות מחלטת לה. כמובא ב'תנא' (פל"ט) **השתחוואה היא בבחינת אצילות, כי היא ענין בטול באורו יתברך, להיות חשיב קמיה כלא ממש**. ולכן היה אסור לכל אדם לשבת בעזרה, דכשאדם יושב, הוא מראה על ישות עצמית יותר משעומד, דבעמידה יש יותר התבטלות והכנעה. ולמלכי בית דוד היה מתר לשבת, דאצל מלכי בית דוד היתה ההתבטלות באפן מחלט, כמו שכתוב (תהלים קט, כב) **אצל דוד "כי עני ואביון אנכי"**, וכן אצל מלך המשיח כתוב (זכריה ט, ט) **"עני ורכב על חמור"**, ועני זה לא עניות בממון, אלא דלית ליה מגרמיה כלום, ר"ת **מלך**, ומתבטל לגמרי לה, ואין לו ישות עצמית כלל, ולכן יכלו לשבת בעזרה, דגם כשישבו היתה אצלם התבטלות מחלטת בפנימיות, והישיבה לא השפיעה עליהם כלל. וכן שמעתי מהרמ"ז שליט"א **שידוד מלך ישראל חי ונקים ס"ת פג"ד ור"ת חמוד"י**, דמובא ברש"י ובמצודת דוד על הכתוב (דניאל י, יא) **"דניאל איש חמדות"** ש"חמדות" פרושו שיש לו מעלות חמדות, והוא איש טהור. וכן דוד המלך החשיב עצמו פג"ד בתכלית הענוה. והיה בעל מעלות חמדות כדבארנו. וכן **דוד מלך ישראל ר"ת יד"ם**, המסמל שתיקה והתבטלות. והוסיף הרה"ג ר' יהונתן ג' שליט"א **שמלכות היא אותיות כלום ת'**. לרמז שלית ליה מגרמא כלום, והיא בבחינת האות ת' שהיא האחרונה בסוף האותיות, ויש לקלפה אחיזה בה. כמובא במאמר 'דרך עץ חיים' לרמח"ל, **אין הסטרא אחרא יונקת פי אם מן המדרגה התחתונה שבכל המדרגות, וסוד זה אות ת"ו שבאל"ף ב"ת, סוף הרגל התחתונה שלה היא המדרגה הזאת האחרונה שממנה יונקים, והוא ענין עקום הרגל הזאת**.

וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א ששמות ההורים של דוד מרמזים על ישות. **ישי**, הוא אותיות **יש** מההתחלה ומסוף. ושם אמו **נצבת**, מרמזת על ישות שהיא **נצבת** וקיימת. ומבאר לדברינו שבמשפחת דוד לא היה חסרון בישות, כי היו בדרגת ההתבטלות גם כשהיו במצב של ישות כלפי חוץ.

כתוב (יחזקאל מו, ח) **"ובבוא הנשיא דרך אולם השער יבוא ובדרכו יצא: ובבוא עם הארץ לפני הוי"ה במועדים הבא דרך שער צפון להשתחוות יצא דרך שער נגב והבא דרך שער נגב יצא דרך שער צפונה"**. רואים שהנשיא שבא לבית המקדש להשתחוות, נכנס ויוצא מאותו שער, והעם נכנסים בשער אחד ויוצאים בשער אחר. נראה דלכן צריכים העם לצאת בשער אחר, דבזמן שנוכנסים לבית המקדש יש יותר יראה והתבטלות מזמן היציאה, דבזמן שהאדם נכנס הוא נתקל בשכינה השוכה במקדש וזה מביאו להתבטלות. לעמת זאת בזמן היציאה לאחר שכבר נתרגל קצת לאויר המקדש והוא יוצא, נצטנן אצלו קצת ענין ההתבטלות. לכן התורה קבעה שלא יצאו דרך אותו שער כדי שהתקלותו בשער זה, תמיד תשפיע עליו את מדת ההתבטלות כמו בפעם הראשונה. ולא תהיה הצטננות באותו מקום של ההתבטלות. ואלו הנשיא שגם ביציאתו נשאר בדרגת ההתבטלות, יכול לצאת מאותו שער.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (הגדת שמואל טו) ר' ירמיה' בְּשֵׁם ר' שְׁמוּאֵל בַּר יִצְחָק אָמַר מְגַלַּת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְסֹר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵמִידָה שְׁנֵאמַר "וְאַתָּה פֹּה עֹמֵד עִמָּדִי", מֹשֶׁה מְסַרְהָ לִיהוֹשֻׁעַ בְּעֵמִידָה שְׁנֵאמַר "קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְהִתְיַצְבוּ", יְהוֹשֻׁעַ מְסַרְהָ לְזִקְנִים בְּעֵמִידָה וְכוּ', עִמְדוּ הַזִּקְנִים וּמְסַרְהָ לְנְבִיאִים בְּעֵמִידָה, וְנְבִיאִים מְסַרְהָ לְדָוִד בְּעֵמִידָה וְכוּ'. נִרְאֶה דְהַקְבָּה רְמַז לְמֹשֶׁה שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הוּא בְּבַחֲיִנַת עֵמִידָה דְמָקוֹם זֶה הוּא מְקוֹם הַהִתְבַּטְלוּת.

וְעִינֵן הַהִתְבַּטְלוּת בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד הַתְּחִילָה מְלַדַת יְהוּדָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית כט, לה) "הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה' עַל כֵּן קְרָאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה" וְהַהוֹדָאָה הִיא הַתְּבַטְלוּת, שְׂאָדָם מוֹדָה בְּאֵמַת שְׁהַכֵּל מֵאֵת ה', וְאִין לוֹ מַעֲצָמוֹ כְּלוּם כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמַר 'הַתְּבַטְלוּת לֵה'. וְכֵן מַלְכוּת בֵּית דָּוִד נִמְשְׁלָה לְאַבְנֵן כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תהלים קיח, כב) "אַבְנֵן מֵאֲסוֹ הַבּוֹנִים". וְהָאֲבֵן הַגִּשְׁמִית יֵשׁ בָּהּ אֶת תְּכוּנַת הַבְּטוּל יוֹתֵר מִכָּל דְּבָר, שְׂרֹאִים שְׁכַלָם דּוֹרְכִים עֲלֶיהָ, מַה שְׂאִין כֵּן צוֹמַח שְׂגָדֵל בְּגִבָּה וְהִתְנַשְּׂאוֹת, כְּמוֹבָא ב'תוֹרָה אוֹר' (ויגש מג:). וְכֵן אֶתְרֵ"ג הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת, ר"ת הַכְּתוּב שְׂדוּד הַתְּפִלָּל (תהלים לו, יב) "אַל תְּבוֹאֲנִי רְגֵל גְּאוּנָה". וּמוֹסִיף הַסֵּפֶר 'לְקוּטֵי לֵוִי יִצְחָק' שְׁלַכְנָן הָאֶתְרֵ"ג דֵּר בְּאֵילָנוֹ מִשְׁנָה לְשָׁנָה, וְשׁוֹרֵד אֶת כָּל הַמַּצְבִּים שֶׁל קוֹר וְחֹם וְכוּ', מִשּׁוּם שֵׁינֵשׁ לוֹ הַתְּבַטְלוּת וְהַכְּנָעָה כְּלָפִי בְּלָם, לְכֵן אִף אֶחָד לֹא מִזִּיק לוֹ.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ברכות לד:) הַמֶּלֶךְ בֵּינוֹן שְׁכַרְעֵ שׁוּב אֵינּוּ זֹקֵף שְׁנֵאמַר "וַיְהִי כְּכַלּוֹת שְׁלֹמֹה לְהַתְּפַלֵּל וְגו' קָם מִלְּפָנָי מִזְבַּח ה' מְכַרְעַ עַל בְּרַכְיֹו". וּמִבְּאֵר רַש"י כָּל מַה שֶּׁהוּא גָדוֹל בְּיוֹתֵר צְרִיךְ לְהַכְּנִיעַ וּלְהַשְׁפִּיל עֲצָמוֹ, רֹאִים אֶת הַהַכְּנָעָה וְהַהִתְבַּטְלוּת הַמְּחַלְטֵת, שֶׁהִיוּ אֲצֵל הַמֶּלֶךְ דְּזִקָּא, בֵּינוֹן שְׁכַרְעֵ, וְהַשְׁתַּחֲוָה נִשְׂאֵר בְּמַצֵּב שֶׁל הַשְׁתַּחֲוָה, עַד סוֹף הַתְּפִלָּה.

מוֹבָא ב'שְׁפַת אֵמַת' (שופטים תרל"ח) "הוּא עֲשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ", יֵשׁ קָרִי וְכַתִּיב לוֹ אֲנַחְנוּ, וְעַל ב' בְּחִינּוֹת אֵלוֹ נִקְרָא אֵלּוּל, כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה כְּפִי בְּטוּל הָאָדָם מִתְּקַרְב אֵלּוּ, הֵינּוּ מִי שְׁמִבְטֵל עֲצָמוֹ וְעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ לֹא, זֹכָה לְהִיּוֹת מְקַשֵּׁר לֵה' בְּבַחֲיִנַת לוֹ, וְזֶה הַסוּד שֶׁל חֲדָשׁ אֵלּוּל, מִי שְׁמוֹסֵר אֶת הָאֲנִי שְׁלוֹ ל'דוּדִי', זֹכָה ל'דוּדִי לִי. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת לוֹ הֵן בְּתוֹךְ הַמִּלָּה אֵלּוּל, דְּמִי שֶׁזֹּכָה לַעֲשׂוֹת אֶת עֲצָמוֹ לֹא, זֹכָה לְהַכְּנִס בְּפָנִים לְהִיּוֹת לוֹ. נִרְאֶה דְדוּד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא דוּד מְלִשׁוֹן דוּד, לְרַמֵּז שֶׁזֶכָה לְדַרְגַת ה'דוּדִי לִי' בְּזִכּוֹת הַהִתְבַּטְלוּת, וְכִפִּי שְׁבַאֲרֵנוּ בְּמֵאמַר 'וַיִּלַּךְ חֲרָנָה' שְׁבַחֲיִנַת דוּדִי מְרַמֶּזֶת עַל הַדְּרָגָה הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר.

כְּתוּב (שמות לד, א) "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה פָּסַל לָךְ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁינִים וְכַתְּבָתִּי עַל הַלַּחַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלַּחַת הַרְאשֵׁינִים אֲשֶׁר שְׁבַרְתָּ". וְלִכְאוּרָה מְדוּעַ הַלִּשׁוֹן "פָּסַל לָךְ", שְׁמַרְמֵז עַל עֲבוּדָה זָרָה שְׁנִקְרָאת פָּסַל. כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שמות כ, ד) "לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פָּסַל". וּמִבְּאֵרִים שְׁתְּלוּי הֵיכֵן שְׁמִים אֶת ה"לָךְ"; אִם שְׁמִים בְּרֵאשׁ אֶת ה"לָךְ" שְׁמַסְמֵל אֶת הָאֲנִיכִיּוֹת וְהַיְשׁוּת שֶׁל הָאָדָם, זֶה "לָךְ פָּסַל", וְעֲבוּדָה זָרָה. וְאִם שְׁמִים אֶת ה"לָךְ" בְּסוֹף, "פָּסַל לָךְ", וְהָאָדָם מִבְטֵל אֶת יְשׁוּתוֹ, זֶה "פָּסַל לָךְ שְׁנֵי לַחַת".

כְּתוּב (דברים כט, ט) "אַתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם כְּלָכֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם רֵאשֵׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם זִקְנֵיכֶם וְשִׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל". וּמִבְּאֵר רַש"י הַחֲשׁוּב חֲשׁוּב קָדָם. נִרְאֶה לְבָאֵר דְּנֹצְבִים הוּא לְשׁוֹן עֵמִידָה, וּמִי שְׁיֹתֵר חֲשׁוּב הוּא יוֹתֵר קְרוֹב לְמִלָּה נֹצְבִים, הֵינּוּ שְׁצָרִיךְ לְהִיּוֹת יוֹתֵר בְּעֵמִידָה וּבְהַתְּבַטְלוּת, דְּכַכֵּל שֶׁהָאָדָם בְּמִדְרָגָה יוֹתֵר

גבוהה, הוא צריך יותר להפיר באפסיותו, ובגדלות ה', וצריך יותר להיות בבחינת עומד ומתבטל לה', וכמו שכתוב על משה רבנו (במדבר יב, ג) **"והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה"**, כיון שהיה במדרגה גבוהה מכל אדם, ממילא היה ענו מכל אדם. וכן **"אדם"** מרמזת בכתוב (שמות יא, ג) **"האיש משה גדול מאד בארץ מצרים"** בדלוג הפוך של ד' אותיות, דגם בזמן שגדלו את משה הוא נשאר ענו בעיני עצמו, בבחינת אדמה.

וכן מצינו ברש"י (במדבר יב, ג) **"ענו" שפל וסבלן**. ומבאר לדברינו דמי שהוא ענו ומחבר לקב"ה, הוא סבלן לקבל הכל באהבה, כי הכל בא מלמעלה ואין עוד מלבדו. וכן מצינו שבע אצל ענוים, כמו שכתוב (תהלים כב, כז) **"יאכלו**

ענוים וישבעו", ומבאר לדברינו שהענו תמיד שמח בחלקו ושבע, כי זה רצון ה', ומקבל גזרות ה' באהבה גמורה. **מובא** בספר 'ערפי הקדש' בשם 'מדרש תלפיות' שהגאונים נקראו בשם גאון בלשון סגי נהור, כיון שהיו בתכלית הענוה. וכן **גאון** בגימטריא **ששים**, לרמז שהם היו בבחינת צדיק יסוד השני למספר שש. וכן הכתוב המדבר על התגלות יוסף לאחיו (בראשית מה, ד) **"גשו נא אלי ויגשו"** ר"ת **גאון** דהתגלות יוסף לאחיו מסמלת את השפעת היסוד למלכות בבחינת עונה, כדבארנו במאמר 'חשמל אות', וגאון מסמל את בחינת הענוה שהיא עונה.

מובא בפרע"ח להאריז"ל (פורים ע' תפא) שבביראת העולם היו החמה ולבנה באותה דרגה בבחינת תפארת, וקטרוגה הלבנה שהיא רוצה לעלות לדרגה יותר גבוהה להיות בג' הספירות הראשונות, והקב"ה אמר לה אם את רוצה לעלות לדרגה כזו גבוהה, מעטי את עצמך להיות במלכות מתחת לחמה, ואז תזכי לעתיד לבא לעלות לג' ספירות ראשונות להיות מעל החמה. ומבאר לדברינו **דענוה** היא **עונה** ששיכת למלכות שאין לה מעצמה כלום, וצריכה כל הזמן עונה כדי לקבל את השפע מעמוד האמצע. והקב"ה אמר ללבנה שאם היא רוצה להעפיל לדרגות הגבוהות ביותר, היא צריכה להגיע להיות בתכלית הענוה שהיא עונה. לכן היא צריכה לרדת לספירת המלכות שלא יהיה לה מעצמה כלום ותתרגל להיות בהתבטלות, ובזכות זה תזכה לעתיד לבא להגיע לדרגות הגבוהות ביותר. וכן **שפל** בגימטריא השמות שמסמלים את ג' הספירות ראשונות, **קדוש** או **אחת** או **שמיני** או **קשט** או **שקט** או **דרור** או **משכן**, כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני'. וכן **ענו** ר"ת הפסוקים המרמזים על העולמות הגבוהים ביותר (בראשית לא י - יב) **"עקדים נקדים וברדים"**. והוסיף הר"ה ג' ר' י' ש' צור שליט"א **שענוה** בגימטריא **כהנים**, שיש להם חבור לשמיני.

מצינו בירושלמי (שבת ח) **אמר רבי יצחק בר אלעזר מה שעשת חכמה עטרה לראשה עשת ענוה עקב לסוליתא, דכתיב "ראשית חכמה יראת ה'" וכתוב "עקב ענוה יראת ה'"**. מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (רחל ולא פ"ג) שרואים מכאן שענוה היא למעלה מיראה, ולכן מצינו בגמרא (מגילה כה) שאצל משה יראה היא דבר קטן, כיון שהוא היה בדרגת הענוה. נראה לבאר שיראה מסמלת מצב שעדין יש ישות מסוימת, והישות הזאת מפחדת מה' ועושה את רצונו, או ביראת הרוממות הישות הזאת מתבוננת ברוממות ה' ועושה את רצונו, מה שאין כן ענוה מסמלת מצב שהאדם אין לו שום ישות, וכמו שכתוב אצל משה ואהרן שאמרו (שמות טז, ז) **"ונחנו מה"**, שכל המציאות שלהם היא שם מ"ה המאיר בתוכם, וכל מציאותו בטלה לרצון ה', היינו שעושה את רצון ה' כמו שפביכול ה' בעצמו עושה את רצונו, ולכן אצל משה יראה היא דבר קטן, היות שהוא מעל זה בדרגת הענוה. וכן הכתוב (תהלים קיט, יח) **"גל עיני נאביטה נפלאות" ר"ת ענו**.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

מוֹבָא בְּגֵרָא שְׁהִגְאָלָה תְּבֵיא לְאַחַר שְׁיִהֵיה דּוּחַק גְּדוּל לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים בְּמִשְׁךְ תַּשְׁעָה חֲדָשִׁים.

מוֹבָא בְּפִרוּשׁ הַגֵּרָא עַל הַזְהָר (תיקונים מזהר חדש עה, ז) שְׁהִגְאָלָה תְּבֵיא לְאַחַר שְׁיִהֵיה דּוּחַק גְּדוּל לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים בְּמִשְׁךְ תַּשְׁעָה חֲדָשִׁים. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: עַל יְדֵי גְדֻל הַגְּלוּת יִמְהַר הַגְּאָלָה, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ אַגְרָא דְכָלָה דּוּחַקָא, וְלָבֹן אָמְרוּ עַד שְׁתַּתְּפִשְׁט מַלְכוּת הַרְשָׁעָה עַל יִשְׂרָאֵל תַּשְׁעָה חֲדָשִׁים, וְאָז יִתְעַבֵּר מְשִׁיחַ בְּמַלְכוּת הַקְּדוּשָׁה ט' חֲדָשִׁים, וְאָז יִהְיוּ חֲבָלֵי מְשִׁיחַ עַד שְׁיִתְיַלְד, וְהַעוֹסְקִים בְּתוֹרָה יִהְיוּ ט' חֲדָשִׁים בְּצָרָה וְחֲבָלִים עַד שְׁיִהְיוּ כְּלוּ חֲדָשִׁיו. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׁהַאֲוִתִּיּוֹת הַבָּאוֹת אַחֲרֵי אַח"ר צה"ל, הֵן הַפְּסוּק "וְקָם שִׁבְטֵי ט". לְרִמְזוֹ שְׁאֲחֲרֵי גְזֵרַת הַגְּיוּס לְצַה"ל יִקָּם הַפְּסוּק שֶׁל בֵּיאַת הַמְּשִׁיחַ "וְקָם שִׁבְטֵי מִיִּשְׂרָאֵל".

מְצִינּוּ בְּגֵמְרָא אֵין בּוֹן דְּוֹד בָּא, עַד שְׁתַּתְּהַפֵּךְ כָּל הַמַּלְכוּת לְמִינּוֹת. שְׁנֵאָמַר "כְּלוּ הַפֶּךְ לְבֹן טְהוֹר הוּא". לְבָ"ן ר"ת נְתִיבָה"ו לְפִי"ד בְּנִ"ט וְנִרְמַז בְּלִבְנֵי.

מְצִינּוּ בְּגֵמְרָא (סנהדרין צז.) אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֵין בּוֹן דְּוֹד בָּא, עַד שְׁתַּתְּהַפֵּךְ כָּל הַמַּלְכוּת לְמִינּוֹת. אָמַר רַבָּא, מַאי קָרָא "כְּלוּ הַפֶּךְ לְבֹן, טְהוֹר הוּא". רֹאִים שְׁהַמַּלְכוּת שְׁתַּתְּהַפֵּךְ לְמִינּוֹת לְפָנֵי הַגְּאָלָה נִרְמַזַת בְּתוֹרָה בְּתַבַּת "לְבֹן", שֶׁהִיא ר"ת נְתִיבָה"ו לְפִי"ד בְּנִ"ט. וְנִרְמַז בְּלִבְנֵי. וְכֵן מוֹבָא בְּכָלֵי יְקָר' (ויקרא יג, ז) אֵין מְשִׁיחַ בָּא עַד שְׁתַּתְּהַפֵּךְ כָּל הַמַּלְכוּת לְמִינּוֹת שְׁנֵאָמַר "כְּלוּ הַפֶּךְ לְבֹן, טְהוֹר הוּא". רְמַז לְדַבֵּר "הַפֶּךְ לְבֹן" כְּשֶׁהַמְּלָא הַפּוֹכָה יִהְיֶה נָבֵל, וְרוּצָה לֹמַר כְּשֶׁכֵּלֵם יִנְבְּלוּ צוּר יְשׁוּעָתֶם אֲזִי יִטְהַר ה' בְּהַכְרִיחַ כָּל הָאָרֶץ מִגְּלוּלֶיהָ, וְרֵאִיתוּ מִנְּגַע זֶה הַבָּא עַל צַד הַעֲנֹשׁ וְכִשְׁפָלוּ הַפֶּךְ לְבֹן, וְדַאי הַחוּטָא יִתֵּן אֶל לְבוֹ לְשׁוּב, כֵּן יִשְׂרָאֵל כְּשִׁירָאוּ שְׁכָל הַמַּלְכוּת יִהְפֵךְ לְמִינּוֹת וְיִרְאוּ כִּי אָפֶס עֲצוּר וְעִזּוּב וְדַאי יִתְנוּ אֶז אֶל לְבָם לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה אֶל ה' וְאֲזִי טְהוֹר הוּא. וְעִנְנֵן מַחֲיַת בְּשׂוּר חַי בְּשִׂאָת, שְׁלִמְעָלָה נִרְאָה הַבְּשׂוּר בְּרִיאָה וְתַחְתֵּיהָ תַעֲמִד הַבְּהָרָת. אוֹלֵי עַל צַד הַעֲנֹשׁ בָּא נֶגַע זֶה עַל פֶּת הַחֲנֻפִים הַצְּבוּעִים הַמְרָאִים אֶת עֲצָמִים כְּשִׁרִים מִבְּחוּץ וְתוֹכֶם מְלֵא מִרְמוֹת וְתַךְ עַל כֵּן בָּא עֲלֵיהֶם מִין זֶה, מִדָּה כְּנֻגַד מִדָּה.

וְכֵן הַבְּאֲנוּ מִהַזְהָר שְׁהִגְאָלָה תִּהְיֶה מִתּוֹךְ דּוּחַק הָעֲנִיּוֹת. וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: (תיקונים נג) "וַיִּמְן ה' דָּג גְּדוּל לְבָלַע אֶת יוֹנָה", דָּא עֲנִיּוֹתָא, דְּאִיהוּ עֲצָב, וְנוֹקְבָא דִּילִיָּה עֲצָבוֹן, דְּכוּרָא דָּג נּוֹקְבָא דָּגָה, דָּא הוּא "וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל ה' אֱלֹקָיו מִמְעֵי הַדָּג", מִכְּפָנָא דְּעֲנִיּוֹתָא דְּמִטִּי לְמַעוֹי דִּישְׂרָאֵל, בְּהַהוּא זְמַנָּא "וַיֹּאמֶר ה' לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה", בְּדוּחַקָא דְּדָאָגָה דִּילְהוֹן דְּדוּאָגִין מִן עֲנִיּוֹתָא, מְדוּחַקָא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב "וְאֵת עִם עֲנֵי תוֹשִׁיעַ". וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ילקוט זכריה תקסט) רַבִּי פְּנַחֲס בֶּשֶׁם ר' רָאוּבֵן חֲמֵשׁ פְּעָמִים מְקִים דְּוֹד לְהַקְבֵּה בְּסִפְרָא שֶׁל תְּהֵלִים "קוּמָה ה'", אָמַר לוֹ הַקְבֵּה דְּוֹד בְּנֵי אֶפְלוּ אֶתְהּ מְקִימֵי אֶלְף פְּעָמִים אֵינִי קָם, אֵימְתִי אֵנִי קָם לְכַשְׂאָרְאָה עֲנִיִּים נְשַׁדְּדִים וְאֶבְיוֹנִים נְאֻנְקִים, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב

"משד עניים מאנקת אביונים עתה אקום לאמר ה". וכן מובא בשם הרבי מקוצק בשעה שבני ישראל יהיו טרודים מאד מדאגת הפרנסה, אז יבא משיח. וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (אחר 10) דוחקא של תלמידי חכמים ממהר הגאלה, כמו שאמרו אנרא דכלה דוחקא. וכן יא"ר לפי"ד הלוחם החדש בלומדי התורה, בגימטריא משה או שילה. כי הוא הלעמת זה של משה ולומדי התורה. ולכן הוא גם בגימטריא אלהים אחרים, או חרון אף. [התקבל בשם הג"ר צבי חשין שליט"א]. וזה גם הגימטריא של אביו יוסף טומי לפיד שהתחיל את המלחמה. [התקבל מהרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א].

[מפרסם בשם ה'חזון איש' זצ"ל שבאו אליו מרבני הקנאים בזמן קום המדינה להסביר שיטתם וכו'. וענה להם ששיטתם תהיה נכונה אולי בעוד ששים שנה, אבל עד אז, צריך לקחת כסף מהציונים, ולבחר ולהשפיע מבפנים וכו'. וכיום לאחר קצת יותר מששים שנה נראה שבשמים פסקו כשיטת הקנאים שהגיע הזמן להבדל מהם כפי שנבאר. וכן בימים אלו כשהקימו את ממשלת המינוח נפטר הרב המנהיג של מוסדות 'תורה ויראה' זצ"ל, גדול הקנאים בדור האחרון.] ונביא טבלה מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א בה רואים את המלים ממשלת מינוח נתניהו לפי"ד בנ"ט: והכל בתוך פרשת 'כי תשא' בה הסכימו על המשלה הזאת.

ב	לג: יז	דברה זה אשר דברתא עשה כי מצאתי חזבעי נבי ואדעך
ב	לג: יח	הראני נא את כבודך ויאמראני אעבי רכ לטוביע לפי
ב	לג: יט	י בשמי הוה לפניך וחנת את אשר אחך ורחמת אתא
ב	לג: כ	אמר לאתוכן לראתאתפני כי לא יראני האדסוחי ו
ב	לג: כא	הנהמקום אתי ונצבתע להצור והי הבעבר כבדי וש
ב	לג: כב	תהצור ושכתי כפיעלי עדעברי והסרת אתכפיו
ב	לג: כג	רי ופני לאירא ויאמרי הוה אל משהפסל לך שני לו
ב	לד: א	ראשניס וכתבתיע להלחתאתה דברי אשרהי ועלה
ב	לד: א	י אשר שברתו והי הנכו ללבקר ועלי תבקר אל הרס
ב	לד: ב	לישמע לראשהרו ואישלאיע להעמך וגם אישאליר
ב	לד: ג	סהצאך והבקר אלי רעואלמו להרהרו אויפסלשני
ב	לד: ד	סכראשניסוישכם משה בבקרויע לאלה רסיני כאש
ב	לד: ד	אתוויקחביד ושני לחתאכניסוירדי הוה בענך ו
ב	לד: ה	שמויקרא בשמי הוהויעברי הוהעלפני וויקראי
ב	לד: ו	לרחום וחנוך ארך אפיוס ורבחסד ואמת נצרחסד לא
ב	לד: ז	והפשע וחטאהו נקהלאי קהפקדעו קאה ותעלבנ
ב	לד: ז	בניסע לשלשי ועלרבעיסוימהרמשהו יקדארצה
ב	לד: ט	אמראם נא מצאתי חזבעי נבי קאדניי לך נא אדני בק
ב	לד: ט	קשה ערף הוה אוסלחת לעונכו ולחטאכנו ונחלתנו
ב	לד: י	אנכי כרתברית נגדכ לעמך אעשהנפלאת אשר לאנכו
ב	לד: י	רק ובכלהגויס וראהכל העם אשר אתה בקרב ואתמע
ב	לד: י	נוראהו אשר אני עשהעמך שמר לקאת אשר אנכי מצ
ב	לד: יא	ניגרשמפניקאתה אמרי והכנעני והחתי והפריזי
ב	לד: יא	בוסי השמר לקפנת כרתברית לי ושב הארץ אשר אתה
ב	לד: יב	יהי למוקשב בקרבכי אתמצבתת ואתמצבו
ב	לד: יג	ואת אשרי ותכרת ונכי לאתשתחוה לא קאחרכי הו
ב	לד: יד	לקנאהו אפנת כרתברית לי ושב הארץ וצנו אחריא
ב	לד: טו	חולאלהי הם וקרא לך ואכלת מצבחו ולקחת מבנתי
ב	לד: טז	ובנתי ואחריא להי הנה וצנו ואתכני ואחריא לה

והוסיף הרמ"ז שליט"א שביום ד' פרשת ויקרא כשהכריזו סופית על הסכמה להקמת ממשלת המינוח, באותו יום הכריזו על מנוי אפיפיור חדש, שפידיע לבוש פלו בלבן בבחינת "פלו הפך לבן". וכן כשהם ממנים אפיפיור יש להם מסרת לעשות עבודה זרה עם עשן לבן. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שהוא

האפיפיור מספר 266, כמנזן חורב"ן, לרמז שעד כאן יהיה החרבן ששרשו בנצרות, שם משפחת האפיפיור, ברגוגליו, כולל את המלה גוג. והוא האפיפיור הלא אשכנזי הראשון מזה 1272 שנה, היינו ספרדי משרש הימין דקלפה [קץ הימין], בשונה מכל קודמיו שהיו אשכנזים מהשמאל דקלפה. הספרדי הקודם לפני 1272 שנה היה גרגוריוס מסוריא, שגם כולל את המלה גוג. וכן שם דובר הוטיקו, תום רוסיקה, מורה על נפילתם; שהם יתמו [תום] ויתרסקו [רוסיקה].

מצינו בגמרא שהמלאך הממנה על העניות נקרא נבל [רת נתניהו] בג"ט לפי"ד

בהמשך למה שהבאנו מה'כלי יקר' ש"הפך לב"י" כשהמלה הפוכה יהיה אותיות נבל, נראה להוסיף שנבל מרמז על מלחמה בפרנסתם של ישראל, כמו שמצינו בגמרא (פסחים קיא:) שהמלאך הממנה על העניות נקרא נבל. וכן מצינו על נבל הפרמלי שהפרנסה של דוד ירדה משמים אצל נבל, והוא לא רצה להשפיע. וכן מובא בשער הפסוקים' להאריז"ל (בלק קפח) שנבל הפרמלי היה גלגול בלעם, שנסה לקלל את ישראל ולפגם את הפרנסה של ישראל. כמובא במדרש (דב"ר ג, ד) כל מה שישאל אוכלין בעולם הזה מלכ ברכות שברכם בלעם הרשע. היינו שבלק ובלעם נסו לפגם בפרנסה של ישראל, והקדוש ברוך הוא הפך את הקללה לברכה. וכן מובא בשער הפסוקים' להאריז"ל (בלק קפח) שנבל הפרמלי היה גלגול לבן הארמי. שלא רצה להשפיע פרנסה ליעקב אבינו. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שלפיד בנט ביבי בגימטריא "לחם עני".

וכן מצינו בזהר (בראשית כח.) "ונבל פי ישבע לחם" דא ערב רב, "עם נבל ולא חכם". וכן בתקוני הזהר (ב) השכינה רוגזת יותר על "ונבל פי ישבע לחם", שנאמר בו "לכו לחמו בלחמי", שהוא קמצו, נבל בממונו נבל שמו, שאינו נדיב ואינו מזרע האבות, שנאמר עליהם "נדיבי עמים נאספו", שהרי קמצו הוא עני הדעת, אחר שלא עושה חסד לבעלי תורה להיות מחזיק בידיהם, ותורה ללא מצוות אינה תורת יהו"ה. וכן מובא ברש"י שה' מנסה את ראינו בנסיונות שאם נעמדו בהם לא יתקרו אמות העולם בטובה שינתן להם לאחר מכן. ונביא את לשונו: (תהילים ס, ו) "נתתה ליראין נס" נסיונות של צרות הרבה. "להתנוסס" להיות מנסים בהם אם נעמדו ביראתך. "מפני קשט" לקשט מדותיך בעולם שפשתתו להם הטובה לא יתקרו האמות אחרת אלא יקשטו דיניך ויאמרו יפה היטב להם פי הם נעמדו לו בכמה נסיונות.

מצינו בגמרא (פסחים קיא:) שהמלאך הממנה על הפרנסה נקרא נקיד, והמלאך הממנה על העניות נקרא נבל. ומבאר רש"י (ד"ה נקיד) נקיד שמייה, לשון נקיות, לפיכך אינו רוצה לכלוך שיהו פוריון נשלכין לדרס ברגל, נבל שמייה, לשון לכלוך. והוסיף הרה"ג ר' יוסף גרטנר שליט"א שלכן נלחם יעקב אבינו בלבן לעשות פרנסה, דרך צאן נקדים, וקלויף נקדות על המקלות. כי לבן היה מקשר למלאך העניות נבל, להלחם ביעקב ולרמותו ולמנע ממנו פרנסה. ויעקב נלחם בו דרך התקשרות עם המלאך נקיד הממנה על הפרנסה. וכן מצינו בזהר (ויצא קסב) שיעקב קים מצות תפלין על ידי המקלות שהעמיד בברכות הפנים, כדי שיתחממו הצאן וילידו יתברכו וכו', ומצות תפלין מקשרת למלאך נקיד להמשיך ברכה של פרנסה כדבארנו במאמר חשמל ציית'. וכן הפתוב (שם ז) "ואביכן התל בי והחלף את משכרת" ס"ת תפילין" דמצות תפלין הצילה את יעקב מרמאותו של לבן והשפיעה ליעקב את שפע הפרנסה. וכן מצינו בזהר (ויצא קסא.) שבפסוק הזה מרמזת ברפת הפרנסה שה' ברכך את יעקב.

וְכֵן בַּיָּמִים אֵלּוּ פָּשְׁטוּ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נְחִילֵי אֲרֶבָה, וַיְדוּעַ הַמַּעֲשָׂה מֵהָאָרֶץ לְשֹׂהוּכֶיהָ אֶת תַּלְמִידָיו שֶׁלֹּא תִמְכוּ בְעֲנֵי אֶחָד מֵצַפֵּת. וְכִשְׁהֻדְדָרוּ לְתַמְךָ בּוֹ, רָאוּ נְחִילֵי אֲרֶבָה שֶׁבָּאוּ וְחָזְרוּ בְחֻזְרָה. וְהָאָרֶץ לְאֹמֵר לָהֶם שֶׁהֻצְלוּ אֶת צַפֵּת מִמַּגַּפַּת אֲרֶבָה שֶׁבָּאָה כְּעֹנֵשׁ עַל פְּגִיעָה בְּעַנְיִים. וְכֵן רֹאִים שֶׁהַנְּבִיא יוֹאֵל, נָבֵא עַל מַכַּת אֲרֶבָה גְדוֹלָה שֶׁהִיְתָה בְּיָמָיו, וּמִיָּד אַחֵר כֵּן נָבֵא עַל גּוֹג וּמִגּוּג וְהַגָּאֵלָה הֶעֱתִידָהּ. בַּפְּרָקִים א' וּב' הַנְּבִיאָה הִיא עַל הָאֲרֶבָה, וּבַפְּרָקִים ג' וְד' הָאֲחֵרוֹנִים הַנְּבִיאָה הִיא עַל אַחֲרֵית הַיָּמִים. וּפְרָק ג' מֵתַחִיל: "וְהָיָה אַחֲרַי כֵּן אֲשַׁפוֹךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר וְנִבְאוּ בְּיָדְכֶם וּבְנִתֵיכֶם". רַב הַמְּפָרְשִׁים שֵׁם מִתְקַשִּׁים מְדוּעַ אֹמֵר שֶׁהַגָּאֵלָה הֶעֱתִידָהּ תִּהְיֶה "אַחֲרַי כֵּן", הֵינּוּ אַחֵר מִכַּת הָאֲרֶבָה שֶׁהִיְתָה בְּזִמְנָם הַרְבֵּה לְפָנֵי אַחֲרֵית הַיָּמִים. וְהַמְּלַבֵּי"ם שֵׁם מְבָאָר שֶׁגַם הַפְּרָקִים הָרִאשׁוֹנִים יֵשׁ בָּהֶם רְמֵז עַל הַגָּאֵלָה הֶעֱתִידָהּ, וְלָכֵן אֹמֵר "אַחֲרַי כֵּן", וְכַפִּי שְׂרֻאִים שֵׁם בַּפְּסוּקִים: "כִּי גֹי עָלָה עַל אֲרָצִי עָצוּם וְאֵין מִסְפָּר, וְגו', אָהָה לְיוֹם כִּי קְרוּב יוֹם ה' וְגו', יִרְגְּזוּ כָל יִשְׂבֵי הָאָרֶץ כִּי בֹא יוֹם ה' כִּי קְרוּב יוֹם חֲשָׁךְ וְאַפְלָה יוֹם עָנָן וְעָרְפֶל כֶּשֶׁחַר פָּרֵשׁ עַל הַהָרִים עִם רֵב וְעָצוּם כְּמַהוּ לֹא נִהְיָה מִן הָעוֹלָם וְאַחֲרָיו לֹא יוֹסֵף עַד שֶׁיָּגִי דוֹר וָדוֹר: "וְהָיָה נִתְּן קוֹלוֹ לְפָנֵי חִילוֹ כִּי רֵב מְאֹד מִמְּנֵהוּ כִּי עָצוּם עֲשֵׂה דְבָרוֹ כִּי גְדוֹל יוֹם ה' וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יִכְלֶנּוּ: וַיַּעַן ה' וַיֹּאמֶר לַעֲמוֹ הַנְּגִי שִׁלַּח לְכֶם אֶת הַדְּגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיִּצְהָר וּשְׁבַעְתֶּם אֹתוֹ וְלֹא אֶתֶן אֶתְכֶם עוֹד חֲרָפָה בְּגוֹיִם וְאֶת הַצְּפוּנֵי אֲרָחִיק מֵעַלְיָכֶם". כָּל הַפְּסוּקִים הַלְלוּ בַּפְּשׁוּטוֹת מְדַבְּרִים עַל הָאֲרֶבָה, אָבֵל הַמְּלַבֵּי"ם מְבָאָר שְׂרֻאִים בְּרוֹר שְׂמֵרְמִזִּים גַּם עַל הַגָּאֵלָה הֶעֱתִידָהּ. וְאַחֵר כֵּן מֵתַחִילָה הַנְּבִיאָה שֶׁל הַגָּאֵלָה הֶעֱתִידָהּ: "וְהָיָה אַחֲרַי כֵּן אֲשַׁפוֹךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר וְנִבְאוּ בְּיָדְכֶם וּבְנִתֵיכֶם זְקֵנֵיכֶם חֲלֵמוֹת יִחְלְמוּן בַּחֲוִירְכֶם חֲזִינוֹת יִרְאוּ: וְגַם עַל הָעֲבָדִים וְעַל הַשְּׂפָחוֹת בַּיָּמִים הַהֵמָּה אֲשַׁפוֹךְ אֶת רוּחִי: וְנִתְּתִי מוֹפְתִים בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ דָּם וְאֵשׁ וְתִמְרוֹת עֵשׂוֹן: הַשֶּׁמֶשׁ יִהְיֶה לְחֲשָׁךְ וְהַיָּרֵחַ לְדָם לְפָנֵי בּוֹא יוֹם ה' הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָיָה כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם ה' יִמְלֹט כִּי בְּהָר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם תִּהְיֶה פְּלִיטָה כְּאֲשֶׁר אֹמֵר ה' וּבְשָׂרֵידֵים אֲשֶׁר ה' קָרָא". יוֹצֵא מִכָּל זֶה שֶׁהַנְּבִיא יוֹאֵל רְמֵז שֶׁלְּפָנֵי הַגָּאֵלָה תְּבֵא מַכַּת אֲרֶבָה עַל אֶדְמַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. (בְּבִיאָרִים אֱלוּ סִיעֵנִי הַר"ז שְׁלִיט"א).

להלן נביא טבלת דלוג אותיות מהרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שמצא בתוך פרשת התוכחה את הצרופ מפ"ת ארבע"ה התשע"ג.

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	כא	כב	כג	כד	כה</					

הַנְּבִיא מְלֹאכֵי נְבִיא שְׁלֹפְנֵי הַגְּאֹלָה יְהִי בְּרוּר בֵּין אֱלוֹ שְׂאִינָם יִגְעִים לְעֵבֶד אֶת ה', שְׂיִתְחַבְּרוּ לְעֹשֵׂי רְשָׁעָה נֶגֶד הַצְּדִיקִים עוֹבְדֵי ה' הָאֱמֹתִיִּים.

רואים בנבואת מלאכי על הגאולה העתידה (מלאכי ג, א) "הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים וגו', ועתה אנהנו מאשרים זדים גם נבנו עשי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו: אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו וגו', ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו: כי הנה היום בא בער פתנור והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש ולהט אתם היום הבא אמר ה' צבאות אשר לא יעזב להם שרש וענף: וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה". ומבאר המלבי"ם "ועתה אנהנו מאשרים זדים" שהם אינם יגעים לעבד את ה', ובכל זאת גם נבנו עשי רשעה. אבל יראי ה' האמתיים שאין עובדים על מנת לקבל פרס הם נדברו איש אל רעהו, והוכיחו מזה שהעולם הזה אינו עולם הגמול והעניש רק עולם הנסיון, ועל ידי זה בעצמו שהצדיקים מענים בעולם הזה, היה עבודתם במדרגה גדולה והם נכתבו אז בספר הזה לזכרון. ורואים שלפני הגאולה יהיה ברור בין אלו שאינם יגעים לעבד את ה', שיתחברו לעשי רשעה נגד הצדיקים עובדי ה' האמתיים שעובדים את ה' בניגעה ובמסירות נפש. ובאפן הזה יתחיל הברור של הגאולה "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע וגו' והיו כל זדים וכל עשה רשעה קש".

ונביא חלק ממכתב שכתב הרה"ג ר' אלחנן וסרמן הי"ד (קובץ מאמרים ואגרות ח"א עמוד שכט) צריך לפרסם גלוי לכל כי הננו עכשיו בתקופת עקבתא דמשיחא, דבר זה ברור כשמש. ואודיעו אשר עלה בדעתי זה ימים רבים כי ראוי מאד לאסוף מכתבי הקדש ומדברי רז"ל כל הפתובים והמאמרים מענייני תקופתנו ולבאר את פשטי הדברים וכו', להראות איך שהדברים נתקמו ומתקמים לעינינו ממש וכן מצינו ברש"י (שבת לא.) צפית לישועה, לדברי הנביאים. רואים שרש"י פרש את פשט הגמרא שתובעים מהאדם צפית לישועה, שהוא מצפה לקיום דברי הנביאים שנבואתם היא הישועה שאנו מקוים ומצפים לקיומה.

יאיר לפיד ואביו, הם שני לפידים ששורפים את שני הזנבות המסמלים את מדינת ישראל ששיכת לאפרים בסוד משיח בן יוסף קודם הגאולה.

כתוב (ישעי' ז, א) "ויגד לבית דוד לאמר נחה ארם על אפרים וינע לבבו ולבב עמו פנוע עצי יער מפני רוח: ויאמר ה' אל ישעיהו צא נא לקראת אחז אתה ושאר ישוב בנך אל קצה תעלת הברכה העליונה אל מסלת שדה כובס: ואמרת אליו השמר והשקט אל תירא ולבבך אל ינד משני זנבות האודים העשנים האלה בחרי אף רצין וארם וכן רמליהו: יען כי יעץ עליך ארם רעה אפרים וכן רמליהו לאמר: נעלה ביהודה ונקיצנה ונבקענה אלינו ונמליך מלך בתוכה את בן טבאל: כה אמר אדני ה' לא תקום ולא תהיה". הנבואה נאמרה בזמן שהיו בישראל שתי מלכות, מלכות אחז מבית דוד שמלך בירושלים, ומלכות פקח בן רמליהו מאפרים שמלך בשומרון. ומובא בגר"א (ספרא דצניעותא פ"א) שהפסוקים מרמזים גם על מה שיהיה בין שני המשיחים לעתיד לבא. שמלכות אפרים היא כנגד הממשלה שתהיה למשיח בן יוסף קודם הגאולה. ואחר כך נולד עמנואל שהוא חזקיה, שהוא כנגד משיח בן דוד. ומצינו עוד מקום אחד בלבד בכל התנ"ך שמזכרים בו שני זנבות, וגם שם

שְׁנֵי הַזְּנוּבוֹת נִשְׁרָפוֹת. (שופטים טו, ד) **"וַיֵּלֶךְ שִׁמְשׁוֹן וַיִּלְכֹּד שְׁלֹשׁ מְאוֹת שׁוּעָלִים וַיִּקַּח לַפְּדִים וַיִּפֶן זָנָב אֶל זָנָב וַיֵּשֶׁם לַפִּיד אֶחָד בֵּין שְׁנֵי הַזְּנוּבוֹת בַּתּוֹךְ: וַיִּבְעַר אֵשׁ בַּלְּפִידִים וַיִּשְׁלַח בְּקִמּוֹת פְּלִשְׁתִּים"** וַיִּתְּכוּ שֵׁשׁ כָּאֵן רִמָּז עַל יָאִיר לַפִּיד וְאָבִיו, שֶׁהֵם שְׁנֵי לַפִּידִים שִׁשׁוּרְפִים אֶת שְׁנֵי הַזְּנוּבוֹת הַמְּסַמְּלִים אֶת מַלְכוּת הָעֶרֶב רַב שְׁשִׁיכֶת לְאַפְרַיִם בְּסוּד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. וְכֵן פֶּקַח בֶּן רַמְלָא בְּגִימְטְרִיא נִתְּנָהוּ. כַּמּוּבָא בְּרִש"י (ישעי' ז, ו) שִׁשְׁמוּ הָיָה פֶּקַח בֶּן רַמְלָא. וְכֵן בֶּן רַמְלָא מְלַךְ יִשְׂרָאֵל מְרַמֵּז עַל בְּנִימִין נִתְּנָהוּ שֶׁהוּא הַמַּקְבִּיל שְׁלוֹ בְּנִבּוּאָה לְפִי דְבַרְיֵנוּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שֶׁבְּנִי"ט מְרַמֵּז בְּ"בֶן טְבָאֵל". שֶׁהוּא יְכוּל לְהִיטֵב הַמַּקְבִּיל שְׁלוֹ בְּנִבּוּאָה לְפִי דְבַרְיֵנוּ. וְכֵן בֶּן טְבָאֵל אוֹתִיּוֹת בְּ"ן א"ב טוּמֵי לַפִּיד. וְכֵן בְּנֵט אוֹתִיּוֹת נְבֵט, שֶׁהֵיָה אָבִיו שֶׁל יִרְבְּעָם שֶׁהֵיָה מְלַךְ מִשְׁבֵּט יוֹסֵף. וְכֵן יָאִיר בְּגִימְטְרִיא שֵׁם אָבִיו יוֹסֵף טוּמֵי, לְרַמֵּז שֶׁטְמָא אֶת מַמְשַׁלֵּת יוֹסֵף יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהֵיָתָה טְמָאָה קוֹדֵם. וְכֵן לַפִּיד מְסַמֵּל אֶת יוֹסֵף הַיְסוּד, כַּמּוּבָא בְּלִק"ת לְהָאֲרִיז"ל (שופטים ע' רפס) **"אֵשֶׁת לַפִּידוֹת" שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר "וַיֵּצֵא כְּבָרֶךְ חָצוֹ" שֶׁהוּא טַפַּת הַזָּרַע הַיּוֹרֵה כַּחֵץ.**

וְכֵן יְדוּעַ לְפָנָי כַּמָּה שָׁנִים כְּשֶׁהָיָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּיָשׁוּב 'שְׂאֵר יָשׁוּב' אֲסוּן הַמְּסוּקִים, בְּשַׁבּוּעַ שְׁבוֹ קָרְאוּ אֶת הַהַפְּטָרָה הַזֹּאת, אָמְרוּ כֻלָּם שֶׁהָאֲסוּן מְרַמֵּז בַּהַפְּטָרָה בְּפְסוּקִים **"אֵתָהּ וְשְׂאֵר יָשׁוּב בְּנֵךְ וְגו', הַשְּׁמֵר וְהַשְּׁקֵט אֶל תִּירָא וּלְבַבְךָ אֶל יַדְךָ מִשְׁנֵי זְנוּבוֹת הָאוֹדִים הָעֲשֵׂנִים הָאֵלֶּה"**. וְרִאִינוּ גַם אִזְ שֶׁהָאֲסוּן שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל נְרַמֵּז בְּנִבּוּאָה הַזֹּאת.

וְנִבְיָא מְאֵמֵר עַל אֲסוּן הַמְּסוּקִים שֶׁנִּכְתַּב ע"י הַד"ר ר' מֹשֶׁה פֶּץ שְׁלִיט"א הַעוֹסֵק בְּדִלּוּגִים בַּתּוֹרָה, בּוֹ רוֹאִים קֶשֶׁר רַב בֵּין הָאֲסוּן לְמִסְפֵּר 73 שֶׁהוּא מְסַפֵּר הַשָּׁנָה הַנוֹכַחִית תַּשְׁע"ג: בְּיוֹם ג' כ"ח בְּשַׁבַּט תַּשְׁנ"ז הַתְּרַחֵשׁ הָאֲסוּן הַנוֹרָא הַיְדוּעַ כְּאֲסוּן הַמְּסוּקִים. הָאֲסוּן הַתְּרַחֵשׁ כְּאֲשֶׁר שְׁנֵי מְסוּקֵי יַסְעוּר שֶׁל צַה"ל הַתְּנַגְּשׁוּ זֶה בְּזֶה בְּשָׁמִי צָפוֹן הָאֶרֶץ, בְּעֵת שֶׁהוֹבִילוּ לוחֲמֵי מַחֲטִיבַת הַנַּח"ל [יְסו"ד] לְדְרוֹם לְבָנוֹן. הַתְּאוּנָה אֶרְעָה מֵעַל הַיָּשׁוּב הַנִּקְרָא: **"שְׂאֵר יָשׁוּב"**. בְּאֲרוּעַ נִהְרָגוּ 73 שְׁהִיוּ בְּמְסוּקִים. הָאֲרוּעַ הַתְּרַחֵשׁ בְּשַׁבּוּעַ שְׁבִין פְּרָשֶׁת יִתְרוֹ לְפְרָשֶׁת מִשְׁפָּטִים. בַּהַפְּטָרָה שֶׁל שַׁבַּת פְּרָשֶׁת יִתְרוֹ מוֹפִיעִים הַפְּסוּקִים הַבָּאִים: **"וַיֹּאמֶר ה' אֵל יִשְׁעִיהוּ צֵא נָא לְקִרְיַת אַחָז אֵתָהּ וְשְׂאֵר יָשׁוּב בְּנֵךְ אֶל קִצָּה תַעֲלֶת הַבְּרָכָה הָעֲלִיּוֹנָה אֶל מִסְלַת שְׂדֵה כּוֹבֵס: וְאִמְרַתְּ אֵלָיו הַשְּׁמֵר וְהַשְּׁקֵט אֶל תִּירָא וּלְבַבְךָ אֶל יַדְךָ מִשְׁנֵי זְנוּבוֹת הָאוֹדִים הָעֲשֵׂנִים הָאֵלֶּה בְּחֵרִי אִף רִצְיוֹן וְאִרְסוֹ וְכֵן רַמְלָא הוּא"**. הַקֶּשֶׁר בֵּין הַפְּסוּקִים לְאֲסוּן, מְצַמְרֵר, וּמְתַפְרָסֵם בְּכָל אֲמִצְעֵי הַתְּקַשְׁרֶת. מְדִינָה שְׁלֵמָה מִתְעַטְפֶּת בְּאַבְל כְּבֵד. הִבָּה וְנִתְעַמַּק בְּפְרָטִים: הַפְּטָרָה שֶׁל פְּרָשֶׁת הַשַּׁבּוּעַ שְׁבוֹ אַרְעֵי הָאֲסוּן, הַפְּרָק: פְּרָק ז'. הַפְּסוּקִים: פְּסוּקֵי ג'. רַמֵּז עַל מִסְפֵּר 73 חֲלָלִים שֶׁנִּפְּלוּ בְּאֲסוּן. **"שְׂאֵר יָשׁוּב"** מְזַכֵּר בְּפְסוּקִים, **"מִשְׁנֵי זְנוּבוֹת הָאוֹדִים הָעֲשֵׂנִים וְגו' בְּחֵרִי אִף"**. בְּשְׂאֵר יָשׁוּב גָּרוּ 73 מִשְׁפָּחוֹת בְּעֵת הָאֲסוּן. בְּפְרָשֶׁת מִשְׁפָּטִים בְּשַׁבַּת שְׂאֵרֵי הָאֲסוּן מוֹפִיעַ הַפְּסוּקִים: **"וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן נֹדֵב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל"**. מֹשֶׁה עָלָה אֶל הַר סִינַי עִם 73 מְנַכְבְּדֵי יִשְׂרָאֵל. שׁוֹב, הַמְּסַפֵּר 73. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה רִיִּסקִין שְׁלִיט"א שֶׁאֲסוּן הַמְּסוּקִים הָיָה בְּגִלְגַּל בְּגִימְטְרִיא 73. וְכֵן בְּשַׁנַּת 73 לְמַנְיָנָם, הָיָה מִשְׁבֵּר גְּדוֹל לְמְדִינַת יִשְׂרָאֵל, בְּמַלְחַמַת יוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּשֶׁנִּשְׁבַּר הַכַּחֲסִי וְעֵצִים יְדִי שְׁלֵהֶם. וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁכָבִישׁ מִסְפֵּר 73 בְּגִלְגַּל מִתְחִיל בְּצַמַּת עֲדָשִׁים, בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְסַתֵּים בְּצַמַּת נְהַלֵּל, לְרַמֵּז עַל הַהֲלָל הַגְּדוֹל שֶׁנְהַלֵּל בְּגִלְגַּל. וְהַכָּבִישׁ חוֹצָה אֶת הַיָּשׁוּב רַמַּת דָּוִד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם וַיִּבְרָג שְׁלִיט"א שֶׁדָּוִד וְשְׁלֵמָה מְלָכוֹ יַחַד 73 שָׁנִים. הַמַּחֲשֵׁב מִתְבַּקֵּשׁ לְמַצֵּא אֶת הַמַּפְגֵּשׁ הַמִּינִימָלִי בֵּין הַבְּטוּי: 'אֲסוּן' לְבְטוּי: 'הַמְּסוּקִים'. הַטְּבֵלָה לְהֵלֹן מִיִּצְגַת אֶת הַמַּפְגֵּשׁ הַמִּינִימָלִי, חַפּוּשׁ נוֹסֵף בְּטְבֵלָה מְגַלָּה אֶת הַתְּאָרִיךְ כ"ח שְׁב"ט, וְאֵת הַמְּלָה 'שְׂאֵר' בְּדִלּוּג אֶחָד, וְאֵת הַמְּלָה 'יָשׁוּב' בְּדִלּוּגוֹ הַמִּינִימָלִי בַּתּוֹרָה. [הַטְּבֵלָה עִם הוֹסְפוֹת שֶׁל הַרְה"ג ר' מִתְּנִיָהוּ גִלְזֶרְסוֹן שְׁלִיט"א].

השלישי ששטבו ואחלהו הסוד הרביעי יתרישו ושהם ישימו ששטבו ומהלכו ישימו ומהלכו ישימו	ט: יח
עליו ולדרכי כמקדשיו והוא לי הוהו דברי הוהו האלמשה לאמרכי תשא וראשכני ישראל לפקדו המוכתב וראשכני	ט: יז
רץ צבת לב ודבשכי לאעלה בקרבכי עמקשהו ערף אתה הפך אכלך בדרך וישמעו העמאת הדברה העזהו יתאבלו לאשתו	ט: טז
מהטו ואתה עזים והנשאתם הביא ואתאבכי השתם ואתאבכי המלאים לאפרו לחשך ואתהבשם ואתהשמך למאור ולשמך	ט: טו
מועדו יעשאתה חצר לפאת בגבתי מנהק לעי החצו ששטבו צר מאהבאמה עמודי העששירי סואדני העששירי סנחשורו הענו	ט: יד
אתה שלחך באה למועד לעירך המשכך צפנה מחוץ לפרכתו וערף עלי וערך לחם לפני הוהו האשרצוהו הוהו האתמשהו ישש	ט: יג
צבאשור לפני הוהו האשר באה למועד ואתכלהדם ישפך אל יסודם צבחהעלה אשרפתחאחלה למועד ואתכלחלבו יריסמחבו	ט: יב
קרבך תרומה ליהוה לכהן הצרקאת דמהש למילוי הוהו בשר צבחהו דתשלמי ובי וסקרבכו יאכל לאי כניחממו ועדבר	ט: יא
מהם צבחה ואתה חרות ואתה שוקהימיך הניף אתה רתב ופה לפני הוהו האשרצוהו המשהו ישא אתך יד ואלהעמו וברכב	ט: י
הכהן אתה הנגעשבעתי ימים וראהו הכהן כי ומהשביעי והנה הנגעע מדבעני ניו לאפשהה נגעבערו והסגיו והכהן שש	ט: ט
כני הוהו לקחה את כבשהאשם ואת לגהשמן והניף אתה הכהן תב ופה לפני הוהו ואתה את כבשהאשם ואת לגהשמן ואת	ט: ט
ולכפר בקדש צאתו וכפר בעדו ובעדיתו ובעד כלקהלי ישראל וקצאאלהם צבחהשור לפני הוהו וכפרעליו ולקחמו	ט: ז
הי הלבכערו לים לאי אכל ובשנה הרביעית הי הכלפרי וקדשהו לים ליהוה ובשנה החמישית אתה אכל ואתפרי ו להוסיף	ט: ז
סליהי הבורע ורתאושבו וראו חרוקאו ויבלתאוגר באוי לפת לאתה קריבואלה ליהוה ואשאל אתה תו מהם סעלהם צבחהו	ט: ז
בעי משנהו העברתו שופרתו ועהבחדשהשבעי בעשור לחדשכי ומהכפרי סתעביר ושופרככ לארצכם וקדשתם את שנתה	ט: ז
תי אתם כבארץ אביהם ואזי כנענו לבבם הער לו אזי רצואתם ונתנו זכרתי אתברייתי יעקוב ואף אתברייתי יצחק ואף את	ט: ז
הקריב ומתו וכן בני ישראל ישע למחנהו ואישע לדגלו ויצא אתם והלו ימי כנסו כי בלמשך הן עדתו לאי הוהו הקציעו	ט: ז
נסך ולחמהתמי ידעליו ויהי הופרשו עליו המבגדתו לעתשנן וקסא וזובמכסהו ורתחשו ושמו אתבדיו ולקחו בגדתכלה	ט: ז
לי הוהו כי ימותהתעליו ובפתעפתאם וטמאראשכני ורגלחראשוכי וסתהרתוכי ומהשביעי יגלחנו ובי ומהשמיני	ט: ז
סבי כנישנהחמשה דקרב פגעו יאלב עכרן כי ומשני עששירי ומנשי אלבני כפתלי אחירעבעני נקרבנו וקערתכסףאו	ט: ז
ולבאסו וכסעדג למחנהכני אפרים לצבאתם ועלצבאו אישמעב עמי הודועלצבאתסבי חנשהגמלו יאלבן קדשורו	ט: ז
ולעלאו והאשכוכי אשרכרת ומשטבכי ישראלו ישב ומתו וישב ומתו וישב ומתו וישב ומתו וישב ומתו וישב ומתו וישב ומתו	ט: ז
ואמגדפו וכרתה הנפשהו ואמקרב עמהכי דברי הוהו בצוהו אתמצותו הפרהכרת כרת הנפשהו ואענו נהבהו יהי ובני	ט: ז
לכדרכה צבת למריית לפרכת ועד דתסעבדחמור האתלאמהתכח והזקרהכרי ומתו דברי הוהו לאלהכרי ואני	ט: ז

פְּצַצַת אָטוּם בְּגִימְטְרִיא ב' פְּעָמִים מְשִׁיחַ.

בזֶהר (פנחס רמט.) מְבַאֵר בְּאֲרִיכוּת אֶת עֲנֵן הַלְדָּה בְּב' שָׁנִים, וּמְשַׁמֵּעַ שֶׁם בְּכֶמָה מְקוּמוֹת שְׁעָקָר נִקְדַּת הַלְדָּה שֶׁל ב' מְשִׁיחִין הִיא בִּי"ד בְּנִיסָן. וְכֵן י'ד' נִיסָן בְּגִימְטְרִיא "פְּקֻד". וּמוּבָא בְּאֹר הַחַיִּים' (שמות ג, טו) שֶׁהַלְשׁוֹן "פְּקֻד" בְּכַתוּב שֶׁם, מְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה. וְכֵן י'ד' נִיסָן בָּא אַחֲרֵי ק"ץ יָמִים מִתְחַלֶּת הַשָּׁנָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁנִּיסָן בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף דָּוִד, הַמְּסַמְּלִים חֲבוּר ב' מְשִׁיחִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁנִּיסָן נִגְאָלוּ בְּגִימְטְרִיא אֵינָן. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה רֵיִסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁפְּצַצַת אָטוּם בְּגִימְטְרִיא ב' פְּעָמִים מְשִׁיחַ. כִּי נִקְדַּת הַחֲבוּר שֶׁל ב' מְשִׁיחִים הִיא בְּמִלְחָמַת גּוֹג וּמִגּוֹג שְׂאֵז מִתְחִילָה תְּקוּפַת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד כְּדִלְקָמֵן. וּבְמִלְחָמָה זוֹ צְפוּיִם לְהִלָּחֵם בְּפְצַצוֹת אָטוּם. וְכֵן **עֲקֻבְתָּא דְּמְשִׁיחָא בְּגִימְטְרִיא פְּצַצָה אֵינְיָת.**

הערות חשובות לאור המצב הפוליטי.

אנו שומעים ורואים לצערנו בימים אלו ויכוחים ומחלוקות ולשון הרע ורכילות, נגד חובשי כיפות סרוגות. אסור לשכוח את עיקר העיקרים שכל הגזרות הבאות עלינו באות מהקב"ה בעצמו כביכול, ומי שמאשים את השליח ומעורר שנאה וכו', הוא נוגע בכפירה ומינות ח"ו. ידוע שלמעלה ממאה אלף חובשי כיפות סרוגות בחרו במפלגות שלא עברו את אחוז החסימה, וגם אלו שבחרו לבנט לא היו אמורים לדעת שהוא הולך לעשות ברית עם לפיד וכו'. על כן צריך לזהר מאד לא להאשים אף אחד, ולא לעורר ח"ו ויכוחים ומהומות עם אחים לנוכח הגזרות הקשות. יתן ה' ויערה רוח ממרום על כולנו לדעת מה שורש הגזירה, ומדוע בורא עולם הביא עלינו את הצרה הזאת. ונזכה להמתיק את כל הדינים ברחמים בחודש החסד.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן. הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל. יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סודו הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343 חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים. הוקם בס"ד ארכיון לעלוני ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

דרושים מפיצים להפצת חוברות ודיסקים של הוצאת הזוהר 'מתוק מדבש' לזיכוי הרבים

החומר ישלח עד הבית ללא תשלום. לפנות לאליהו 0544375705